

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET WEMELBED

Een toneelspel in zes scènes

door

Walter van den Broeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.1804

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarienstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET WEMELBED* op te voeren moet de naam van auteur *WALTER VAN DEN BROECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Walter van den Broeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING

Arnold verlinden :

Laura, zijn vrouw :

Liesbeth, hun schoonzus :

André Verteurven, onderwijzer :

Het podium is duister. Plots in een lichtcirkel, een man in kamerjas, rokend voor een schrijfmachine. Hij tikt lusteloos, herleest luidop wat hij geschreven heeft.

MAN: Tien jaar ben ik getrouwd. Niet gelukkig. Niet ongelukkig... *[Hij schudt het hoofd, wil herbeginnen. Vanuit de achtergrond waar wij een bed vermoeden:]*

VROUW: Schat, kom je nou?

MAN: *[Tikt en leest tegelijkertijd.]* Tien jaar was hij getrouwd. Niet gelukkig, niet ongelukkig. Hij had een schat van een vrouw, twee lieve kinderen en een goede baan... *[Zijn enthousiasme bekoelt, hij schudt het hoofd.]*

VROUW: *[Off]* Hou nou op. Ik krijg hoofdpijn van dat getik.

MAN: *[Gemaakt-luchtig]* Ik ben zo klaar schat. Heel eventjes nog. *[Zuchtend staat hij op, drukt zijn sigaret uit, wil weggaan, stokt, gaat weer zitten en begint nu als een razende te tikken, terwijl hij luidop leest.]*

Tien jaar was zij getrouwd. Niet gelukkig. Niet ongelukkig. Zij had een succesrijk man, twee schatten van kinderen. En toch... Getrouwd zijn, dood zijn, is er echt een wezenlijk verschil? vroeg ze wel eens aan haar schoonzus. Op een dag, met een overvolle boodschappentas op weg naar huis, stapte ze plotseling een telefooncel binnen *[wat volgt "fade-out"]* begon in de gids te bladeren, stak een paar munten in het toestel, draaide een nummer...

[Fade-out tot duister. We horen een telefoonnummer draaien. Tape:

Stem Laura: Allo, Jakob? Dag Jakob. Hier Laura. Laura van Arnold, herinner jij je nog...? Precies! Ja. Ja. Jakob, luister eens even, ik heb niet veel tijd, ik bel vanuit een kabine. Zou jij me eens een kleine dienst willen bewijzen? Da's aardig van je. Ja. Wel kijk, volgende maand zijn wij precies tien jaar getrouwd, Arnold en ik. [lacherig] Zeg dat wel. Ongelooflijk eigenlijk, hé. Zeg Jakob, zou jij voor ons nog eens een keer-tje willen reserveren? Kamer zestien in dat oude Spaanse hotelletje. Juist. Juist. Met dat enig mooie hemelbed. Dat bestaat toch nog altijd, hoop ik? Prachtig! Maar niks aan Arnold zeggen, hoor. 't Moet een verrassing blijven. Dank je hartelijk. O... Jakob, voor ik het vergeet. Een eenpersoonskamer heb ik ook nodig. Voor mijn schoonzus. Ja. 't geeft niet welke, hoor. Kan dat? Mooi zo...]

Geluiden van een vlieghaven. Dienstmēdedelingen in verschillende talen. Startend straalvliegtuig. Openwaaierende filmmuziek die een stralende vlucht suggereert. Langzaam fade-out. Fade-in rollende baren, krijsende meeuwen. Fade-out.

Off: Fluistergeluiden. Sleutel in het sleutelgat. Deur gaat open. Licht op de gang. Arnold op met koffers en draagbare schrijfmachine. Laura volgt

met zware reistas. Ze praat gedempt in de richting van Liesbeth die zich in de gang bevindt.

ARNOLD: *[Knorrig]* Ik zal wel nooit begrijpen waarom dit soort dingen eigenlijk moet.

LAURA: *[Binnen, gedempt in richting gang]* Slaap lekker, Liesbeth.

LIESBETH: *[Off, gedempt]* Nacht Laura, nacht Arnold.

ARNOLD: *[Als een automaat]* Nacht Liesbeth...

LAURA: Maak eens wat licht, Arnold.

ARNOLD: *[Zoekt schakelaar]* Ogenblikje. *[Maakt licht]*

LAURA: *[Terwijl ze de deur sluit en naar het grote protserige hemelbed in het midden van de kamer staart]* O, Arnold. Het stààt er nog! En het ziet er nog net zo uit als tien jaar geleden. Ik geloof dat ik droom.

ARNOLD: *[Wat kribbig]* Hopelijk is die kolonie wandluizen inmiddels naar een ander pand geëmigreerd.

LAURA: *[Kijkt verzaligd naar het bed, loopt er met gespreide armen omheen.]* Arnold, kijk dan toch! Die franjes, die gordijnen... wat zalig toch.

ARNOLD: *[Terwijl hij zijn schrijfmachine op een tafeltje neerzet, een stoel bijshift]* Ik heb het al gezien, schat.

LAURA: Doet jou dat dan niets? Ik schiet gewoon helemaal vol. *[Strijkt over de sprei.]* Alles is nog net hetzelfde.

ARNOLD: Zullen we nu uitpakken of doen we het morgenoctend?

LAURA: Alleen het hoogstnodige schat. *[Laat zich op het bed vallen.]*

Heerlijk, heerlijk. Dit is onze liefdeswolk. Weet je nog, schat? Start onze liefdeswolk! We vertrekken naar verre einders. *[Lacht]* Alles, maar dan ook alles is nog net hetzelfde!

ARNOLD: *[Terwijl hij zijn bovenkleden uittrekt en op een stoel legt]* Ja, alles. Behalve wij.

LAURA: Wat bedoel je schat? Dat we tien jaar ouder geworden zijn?

ARNOLD: Neen, dat we toen met zijn tweeën en nu met zijn drieën hier zijn.

LAURA: *[Geprikkeld]* Hou daar nou toch eens eindelijk over op! We konden Liesbeth toch niet alleen thuislaten. Daar is het nog veel te vroeg voor. Dat weet jij net zo goed als ik.

ARNOLD: Heb jij die hoogblonde gevulde koek ook gezien in het vliegtuig?

LAURA: Wie?

ARNOLD: Die onderwijzer die nu al weken achter haar aanzit. De hele vlucht heeft ie in mijn nek zitten ademen.

LAURA: Zat die dan ook in het vliegtuig?

ARNOLD: Vlak achter me. Mijn kop eraf als ie niet in hetzelfde hotel logeert als wij.

LAURA: En wat dan nog?

ARNOLD: Denk je dat zij dat met zijn beidjes in het geniep hebben bedisseld?

LAURA: Welnee, die onderwijzer dat is gewoon zo'n taai doordouwertje, hé. Die laat niet af voor dat Liesbeth hem in vier kleuren en in stereo heeft duidelijk gemaakt dat ie moet opsodemieten.

ARNOLD: Waar wacht ze dan eigenlijk op? *[Terwijl hij zijn koffer op het bed gooit]* Ga van dat bed af, Laura, je kreukt vanalles.

LAURA: *[Van het bed af, naar de spiegel]* Jeetje, ik zie eruit als een pannekoek. Opgegeten maar nog niet helemaal verteerd. *[Make-up, kam]*

ARNOLD: Je bent alleen maar moe, schat. *[Begint zich uit te kleden]*

LAURA: *[Terug op het bed]* Tien jaar getrouwd. Toch iets om trots op te zijn, vind ik.

ARNOLD: Hm.

LAURA: Minstens tachtig procent van onze getrouwde vrienden hebben het niet zolang volgehouden. D'r zijn al wat huwelijksbootjes naar de dieperik gegaan ondertussen.

ARNOLD: Mijn pyjama?

LAURA: In die grote koffer, schat. Neem Liesbeth. Twee jaar. Twee jaar heeft het geduurd, en dan... blub... blub... blub...

ARNOLD: *[Terwijl hij een te hippe pyjama uit de koffer neemt]* Ja, die mooie broer van me. Die heeft nooit precies geweten wat ie eigenlijk wilde. *[Krijgt zijn pyjama in de gaten]* Wat moet dit eigenlijk voorstellen?

LAURA: Wat, schat?

ARNOLD: Dit hier.

LAURA: Da's je nieuwe pyjama, lieverd. Vind je hem niet mooi?

ARNOLD: Verwacht jij van mij dat ik daarin slaap? 't Lijkt wel een erfstuk van Bruce Lee.

LAURA: Ach, hou toch op. Hij staat je best aardig.

ARNOLD: *[Terwijl hij hem aantrekt]* Blech!!

LAURA: Ja, wat wil je, als jij nooit mee uit winkelen wil.

ARNOLD: De tandenborstels?

LAURA: In die tas daar.

ARNOLD: *[Op zijn blote voeten naar de tas. Hij stoot zijn teen aan het bed.]* Au! *[Huppelt de kamer rond, gaat op het bed zitten.]*

LAURA: Arnold toch! Je schreeuwt het hele hotel weer bij elkaar.

ARNOLD: *[Wrevelig]* Geef me nu die tandenborstels maar.

LAURA: *[Neemt ze uit haar tas]* Hier, en trek het niet te lang. Je gaat toch niet zitten lezen op het W.C. hé?

ARNOLD: Lezen? Wie wil er op dit uur lezen? *[Naar de badkamer]*

LAURA: Jij bijvoorbeeld. Ben je vergeten dat je tien jaar geleden in slaap bent gevallen op dat W.C.?

ARNOLD: *[Off]* Ik?

LAURA: Met Kinsey.

ARNOLD: *[Off]* Met wie?

LAURA: Met het Kinsey-rapport. Op bladzijde zevenentachtig. Ik zal het nooit vergeten.

ARNOLD: *[Off. Hij poetst zijn tanden en zegt geheel onverstaanbaar]* Dat zal je dan wel gedroomd hebben.

LAURA: Wat zeg je?

ARNOLD: *[Idem]* Dat zal je dan wel gedroomd hebben!!

LAURA: *[Hem lachend imiterend]* Je was zo dronken dat je mij met "mevrouw" aansprak die avond.

ARNOLD: *[In de deur terwijl hij zijn tanden poetst]* Zei je wat?

LAURA: Of je nog lang werk hebt?

ARNOLD: Ik ben zo klaar. *[Af. We horen hem gorgelen enz... Intussen grist Laura haar nieuwe nachtjapon uit haar koffer en verbergt hem achter haar rug.]*

ARNOLD: *[Op]* Ik ben doodop en hondsmoe. Die luchtzakken, daar zal ik wel nooit aan wennen. *[Gaat voor zijn schrijfmachine zitten, draait een papier in de wagen.]*

LAURA: *[Terwijl ze zich met haar nachtjapon naar de badkamer rept]* Arme schat. Had je dan je pillen niet genomen?

ARNOLD: Hm.

LAURA: *[Off]* Of je je pillen dan niet had genomen?

ARNOLD: Toch wel. Daar ben ik waarschijnlijk ziek van geworden. *[Tikt een paar woorden]* Waar is Liesbeths kamer eigenlijk?

LAURA: Hier vlak naast. Het nummer zeventien.

ARNOLD: *[Begint een onschuldig deuntje te fluiten. Beweegt langzaam naar de deur, opent ze plotseling, kijkt in de gang, sluit ze dan weer snel. Sluit de koffer, schuift ze onder het bed. Inspekteert de kamer, blijft hoofdschuddend voor het bed staan, schrikt voor de spiegel van zijn pyjama. Gaat op het bed liggen, trekt de la van het nachtkastje open, neemt de hotelbijbel, bladert erin en leest luidop.]*

"... Daarom zal een mens vader en moeder verlaten en zal zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn, also dat zij niet meer twee zijn maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet. Zij zeiden tot hem: Waarom heeft Mozes geboden een scheidbrief te geven en haar te verlaten? Hij zeide tot hen: Mozes heeft vanwege de hardheid uwer harten u toegelaten uw vrouwen te verlaten; maar van den beginne is het also niet geweest. Maar IK zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaat anders dan om hoererij en een andere trouwt, die doet overspel, en wie de verlatene trouwt, doet ook overspel. Zijn discipelen zeiden tot Hem: indien de zaak van de mens met de vrouw also staat, zo is het beter niet te trouwen..."

[Hij kijkt wat verbouwereerd op, herhaalt de laatste zinsnede, klapt het bijbeltje dicht.] Heb je nog lang werk?

LAURA: Ik ben zo klaar. Was dat een passage uit je roman?

ARNOLD: Nee, dat was geen passage uit mijn roman. Dat komt uit de bijbel.

LAURA: *[Op met haar kleren voor haar nachtpajon geklemd]* Wat is er schat, wat heb je toch? Je klinkt toch zo matjes.

ARNOLD: Ik kan niet tegen reizen. Ik heb een hele zak vol gekotst. Dat put een mens uit zoiets, weet je.

LAURA: *[Giechelt, gooit haar kleren op een stoel. Zij draagt een bijzonder sexy'e nachtpajon, ze maakt een pirouette en zingt.]* "Daar komt de bruid, daar komt de bruid!" *[Als ze merkt dat hij niet reageert]* Wat zeg je ervan?

ARNOLD: *[Ogen heel even ten hemel]* Mooi schat, heel mooi! Ik ben er helemaal kapot van.

LAURA: Arnold! Is dat alles?

ARNOLD: Wil je misschien dat ik op mijn vingers fluit?

LAURA: Arnold, je bent helemaal niet aardig.

ARNOLD: Neem me niet kwalijk, schat. Ik ben er met mijn hoofd niet bij.

LAURA: *[Sexy]* Wie heeft jouw HOOFD nodig vanavond?

ARNOLD: Morgen, morgen als de zon ons wakker heeft gekieteld, dan ben ik wel weer helemaal de oude. Let maar eens op.

LAURA: O neen! O neen! *[Schuift naast hem op het grote bed]* Kom jij nu maar rustig bij me liggen, lieve uitslover van me. *[Kusje]* Hardvochtig reclamebeest. *[Kusje]* Suikerdotje *[Kusje]*.

ARNOLD: Ik... ik... is de deur op slot? Steek jij even dat kleine lampje aan dan doe ik dat nare licht uit. *[Uit het bed, opent de deur, kijkt heel even in de gang, sluit ze, draait ze in het slot. Laura knipt het lampje aan, Arnold dooft het grote licht. Gelijktijdig klinkt onder het raam Spaanse gitaarmuziek op.]*

O neen, Laura. Heb jij dat besteld? Zeg dat het niet waar is. *[In bed.]*

LAURA: *[Kwasi-afwezig]* Hm...?

ARNOLD: Dat muziekje? Of jij dat besteld hebt?

LAURA: Vind jij dat dan niet enig?

ARNOLD: Als ie daar maar niet de hele nacht mee doorgaat. Wandluisen, gitaarmuziek, het is mij allemaal één pot nat.

LAURA: Hé, Arnold, wees nu toch eens en heel klein beetje romantisch. Zeg eens wat liefs tegen me. Hm... verzin op je tiende huwelijksverjaardag eens wat aardigs voor je vrouwtje.

ARNOLD: Ik... ik kan me niet concentreren.

LAURA: Je hoeft je toch helemaal niet te concentreren.

ARNOLD: Laura, ik... ik zit nog altijd in het vliegtuig.

LAURA: Land nu maar, en laat je gewoon gaan. Hm? Machtig vliegmasjien. *[kusje]*. Geilspuitertje *[kusje]*. *[Ze gooit de bijbel uit het bed.]*

ARNOLD: *[Het lijkt er heel even op alsof het zal lukken.]* Hete sloerie... *[kusje]*.

LAURA: *[Flemend]* Bloedzuigertje... *[kusje]* ... Vlaamse Reus... *[kusje]* ... Kruipdiertje...

ARNOLD: *[Rukt zich plots los, gaat overeind zitten in het bed.]* Het lukt

niet. Het wil weer niet lukken, godverdomme.

LAURA: Wat is er toch? Wat heb je?

ARNOLD: Ik weet het niet. Ik weet het niet. Ik denk aan Liesbeth.

LAURA: Als jij het over Liesbeth wil hebben, dan is daar morgen nog al de tijd voor.

ARNOLD: Dat bedoel ik niet...

LAURA: We konden haar toch niet thuis laten. Sinds jouw broer haar in de steek heeft gelaten, verschrompelt het arme kind van eenzaamheid. En dan zouden we haar nog aan die twee gozers van ons overlaten.

ARNOLD: *[Uit het bed]* Ik hou het hier niet langer uit. Ik moet eruit. Ik moet eruit of ik word gek.

LAURA: Waar ga je naartoe? Ga je schrijven?

ARNOLD: Ik ga een eind lopen, een frisse neus halen, me bezuipen, ik weet het niet.

LAURA: Arnold, stel je in godsnaam niet zo aan. Dat kan je me niet aandoen. Niet nu, niet vandaag!

ARNOLD: Begrijp jij dat dan niet? Het gaat niet! Het gaat niet! *[Trekt snel broek en hemd aan en zoekt zijn schoenen.]*

LAURA: *[Huult, trommelt met haar vuisten op het bed en in de kussens.]* Ik slik een hele tube aspirines! Ik... ik hou mijn adem in! Ik... ik...

LAFKAARD!!! BREEK JE NEK!!

ARNOLD: *[Loopt af. Trekt de deur achter zich dicht.]*

LAURA: *[Staat op, zoekt een sigaret, ijsbeert een poosje, blijft dan staan. Duidelijk voor Arnold bedoeld nu.]* Oelewapper! *[Pauze]* Schijllaars! *[pauze]* Lullemathijs! *[pauze]* *[Naar de spiegel toe, bekijkt zichzelf. Tot zichzelf nu.]* Tuthola! Pokkentrut! Superstar! *[Ze dooft haar sigaret, de gitaarmuziek klinkt weer op. Ze loopt naar het raam en roept in de richting van de gitaarspeler]* Basta! Basta! Basta la musical! Si, si, si... ach, krijg de kramp, stuk gastarbeider! *[Laat zich op het bed vallen]*

BLACK OUT. Aanrollende golven.

Langzaam infaadend blauw tegenlicht. Het bed is een enorme silhouet. Geluid van aanrollende golven, gekrijs van meeuwen, heel even een flard radionteuws. Ochtendlicht.

Laura en Arnold in bed. De telefoon rinkelt. Arnold schrikt wakker, neemt de telefoon op.

ARNOLD: Hallo, met publiciteitskantoor Mundomedia... Euh... Ola... Si... si. Muchas gracias... si... si... si...*[hoorn op de haak]*. Zijksnor. *[Uit het bed. Trekt kamerjas aan, steekt sigaret op. Schuift stoel bij het tafeltje met de schrijfmachine, kijkt een poosje peinzend naar het papier, tikt enkele woorden, leest:]*

"Hij keek haar aan. Zij keek hem aan. Wat nu, dacht hij." *[Herleest]* Wat nu, wat nu. *[Geeft het op, tikt en leest dan tegelijk]* lene miene mutte, tien pond grutten. *[Laura wordt wakker. Ze wil wat zeggen, maar laat zich dan weer lusteloos tegen het kussen zakken. Dan komt ze weer overeind.]*

LAURA: Arnold, wil je me nu eens vertellen... *[wat jou gisteravond zo plots bezielde]?*

ARNOLD: *[Gelijktijdig]* Laura, ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt... *[dat ik gisteravond zo plots de kamer uit holde.]*

BEIDEN: *[Zuchten. Wenden zich weer van elkaar af. Na een poosje:]*

ARNOLD: *[Snel]* Dat ik gisteravond zo plots de kamer uit holde... *[dat heeft niets te betekenen.]*

LAURA: *[Gelijktijdig]* Wat overkwam jou gisteravond eigenlijk...?

BEIDEN: *[Glimlachen schaapachtig. Zuchten.]*

ARNOLD: We moeten ons haasten voor het ontbijt.

LAURA: Ik heb geen honger.

ARNOLD: Ik ook niet.

LAURA: *[Na een poosje, lachend]* Iemand moest ons bezig zien.

ARNOLD: Wat bedoel je?

LAURA: Fraai stell

ARNOLD: Ik ben een hondsvot, Laura. Een ellendig stuk reklamevreten. Het wordt tijd dat ik in het water gegooid word. Wil je een sigaret? *[Steekt er een voor haar en voor zichzelf op, reikt haar een sigaret aan.]*

LAURA: *[Uit het bed. Kamerjas aan.]* Dank je. En ik maar plannen maken. Dit hotel en geen ander. Deze kamer en geen andere. Dit bed en geen ander... Jij in het nieuw, ik in het nieuw. En waarom eigenlijk? Waarom?

ARNOLD: *[Terwijl hij een drankje voor beiden ingiet]* Gewoon omdat je onze huwelijksreis nog eens over wilde doen. Daarom.

LAURA: *[In een fauteuil. De voeten op het tafeltje]* Natuurlijk, maar waarom wou ik die absoluut overdoen?

ARNOLD: Omdat we tien jaar getrouwd zijn.

LAURA: En wat dan nog? Heeft dan dan wat te betekenen? Waarom doe je zo iets op je tiende huwelijksverjaardag? En waarom niet op je negende of op je elfde?

ARNOLD: Je hoeft niet cynisch te zijn, Laura.

LAURA: Ik ben helemaal niet cynisch.

ARNOLD: Je zegt de dingen waarvan je meent dat ik ze eigenlijk hoor te zeggen.

LAURA: Ach wat, ik ben gewoon luciede. Plots zie ik het allemaal. De zieligheid van dat soort wijvenlogika. *[Nuchter plots]* Waar heb je gezeten, gisteravond?

ARNOLD: *[Toonloos]* Beneden in de bar. *[Pauze]* We hadden misschien wat vroeger moeten vertrekken. Je weet dat ik altijd een paar dagen nodig heb om bij te komen van zo'n reis.

LAURA: Welnee, schat, je begrijpt het niet. Heb je dan niet gevoeld dat deze reis zo iets is als de spreekwoordelijke rietstengel waaraan drenkelingen zich zo krampachtig plegen vast te klampen?

ARNOLD: Het had ons heel wat moeite en geld bespaard als je dat wat eerder had ingezien.

LAURA: *[Pauze]* Iemand ontmoet in de bar?

ARNOLD: Neen, alleen die hoogblonde onderwijzer. Hij knikte van verre. Heel onderwijzerachtig.

LAURA: Heb je met hem gepraat?

ARNOLD: Ik heb alleen zijn sinusitis-geluidje beluisterd. Dat eeuwige ge-sjsji door zijn neusgaten. Erg slordig staat dat.

LAURA: *[Moedeloos]* Wat is er toch met ons, Arnold?

ARNOLD: We zijn een beetje moe, Laura, dat is alles.

LAURA: We gaan nauwelijks nog met elkaar naar bed. Dat is het. Daarom heb ik je hierheen gesleept. In de hoop dat je de smaak weer te pakken zou krijgen.

ARNOLD: De spreekwoordelijke spijker op de spreekwoordelijke kop.

LAURA: Arnold, kijk mij eens aan, en zeg eens eerlijk: hou jij eigenlijk nog wel van me?

ARNOLD: *[Zucht]* Au, nu krijgen we dat hoofdstuk weer. En nu moet ik zeggen: *[tikt gelijktijdig op de machine]* "Natuurlijk hou ik nog altijd van jou schat, waarschijnlijk meer dan ooit." En dan jij weer: *[tikt]* "Ik geloof je niet, als je van me houdt, BEWIJS HET DAN!"

LAURA: *[Gelijktijdig]* ... BEWIJS HET DAN!

ARNOLD: *[Tikt]* "Zoals de man terecht opmerkte..."

LAURA: Jij ZEGT ook nooit meer dat je nog van me houdt...

ARNOLD: *[Tikt]* "... snikte ze, terwijl ze het scheermes naar naar potsen bracht..." En dan weer: "Ik heb het je al tien miljoen keer gezegd." En dan jij weer: IK HEB ER BEHOEFTE AAN!

LAURA: *[Gelijktijdig]* IK HEB ER BEHOEFTE AAN!

ARNOLD: Schat, moeten we daarvoor een paar duizend kilometer vlie-

gen? Om hetzelfde soort idiote gesprekken te voeren als thuis? Ik krijg er zo'n lullig gevoel van. Een man die na tien jaar huwelijk nog om de haverklap tegen zijn vrouw loopt te zeggen: ik hou van je, ik hou van je! Ik ken dat soort slijmerds. Daar is wat mee, met die jongens. Die hebben duidelijk wat te verbergen. Die houden waarschijnlijk al lang niet meer van hun vrouw enzovoorts, enzovoorts. Zullen we dit hoofdstukje dit keer maar eens overslaan?

LAURA: *[Pauze]* Je hebt gelijk. Want zo dadelijk vraag ik natuurlijk weer: IS ER EEN ANDERE VROUW?

ARNOLD: *[Gelijktijdig]* IS ER EEN ANDERE VROUW? Precies.

LAURA: *[Snel]* IS er een andere vrouw?!!

ARNOLD: Ik bedoel dat je gelijk hebt als je...NEEN, ER IS GEEN ANDERE VROUW.

LAURA: *[Na een pauze]* Dat we niet meer met elkaar naar bed gaan, Arnold, dat is niet zomaar.

ARNOLD: Je overdrijft, Laura. We gaan nog wel met elkaar naar bed. Alleen... niet zo vaak meer als vroeger.

LAURA: *[Gelijktijdig]* ... niet zo vaak meer als vroeger.

ARNOLD: *[Kijkt omhoog]* Hing die akelige echo hier tien jaar geleden ook al?

LAURA: Waarom gaan we niet zo vaak meer met elkaar naar bed als vroeger, Arnold?

ARNOLD: Weet ik veel...

LAURA: Heb jij je dat dan nooit afgevraagd? Of is het jou nooit opgevallen?

ARNOLD: Misschien gewoon omdat we een dagje ouder worden. We fietsen ook niet meer zo vaak als vroeger.

LAURA: Neen, maar we drinken ongeveer het tiendubbele van tien jaar geleden.

ARNOLD: Geef toe dat je over een bovennatuurlijke verbeelding moet beschikken om elkaar na tien jaar huwelijk nog te verrassen in bed. "We hebben elkaar waarschijnlijk tot aan de uiterste grenzen verkend. We bewandelen nu nog uitsluitend de platgetreden paden."

LAURA: Ik wou dat je niet om de haverklap uit je roman citeerde, Arnold.

ARNOLD: Jij kijkt er alleen maar pessimistisch tegenaan, maar je kan het ook optimistisch bekijken.

LAURA: O ja?

ARNOLD: Je zou bijvoorbeeld kunnen stellen dat wij al lang hebben bereikt wat al die gefrustreerde echtelieden nog altijd koortsachtig achterna zitten: harmonie. En dat is géén citaat.

LAURA: Ik voel me anders niet zo erg in mijn sas met die harmonie van jou.

ARNOLD: Bedoel je dat je't nog altijd zo vaak nodig hebt als vroeger?

LAURA: Welnee, dat zou al te gek zijn. Dat zou trouwens niet gaan met kinderen in huis...

ARNOLD: En met Liesbeth...

LAURA: Weet je't nog, Arnold. Het kon niet vaak genoeg: in bed, op de trap, op het aanrecht, op de keukentafel, langs de snelweg in de auto. We neukten gewoon door alles heen: door windkracht 12, door de Vietnamese oorlog, door de honger in de derde wereld...

ARNOLD: We waren konstant de algehele uitputting nabij.

LAURA: [*Dromerig*] Ja... Neen, zo vaak als vroeger. Maar één keer in de maand... geef toe, dat is dan weer het andere uiterste. Dan heb ik het gevoel dat we aan een of andere verplichting voldoen.

ARNOLD: Staat dan ergens geschreven hoe vaak er in de maand ge-neukt hoort te worden?

LAURA: Neen, natuurlijk niet. Belachelijk eigenlijk, niet?

ARNOLD: En als ik dan al eens verschrikkelijk geil ben, dan heb jij uit-gerekend die avond migraine, of je bent doodmoe, of griepig, of je hebt... nou ja, je weet wel wat.

LAURA: En ik, ik lig soms helemaal gespannen naast je. Dan denk ik: "God, maak dat hij nou geen aanstalten maakt. Niet vandaag!" En als je dan toch aanstalten maakt, dan doe ik het toch maar. Op hoop van zegen.

ARNOLD: Je bedoelt dat je dan de gebaren maakt die van je verwacht worden.

LAURA: Meen je?

ARNOLD: Kijk, en dat kan ik nu niet meer opbrengen. Waarschijnlijk omdat ik weet dat het van me verwacht wordt. Omdat het als het ware voorgeprogrammeerd is. Baasje rinkelt met belletje en het kwijl begint al te vloeien. Pavlov, weet je wel.

LAURA: Pavlov?

ARNOLD: De vader van de pijnloze bevalling.

LAURA: O, die charlatan.

ARNOLD: Het enige verschil is dat in ons geval de HOND weet WAAROM het baasje met het belletje rinkelt. Alles wordt op de duur zo voorspelbaar. Als ik dat doe of zeg, dan zeg of doe jij dat. Gewoon het feit dat ik voor we eraan beginnen al wéét hoe jij klaarkomt...

LAURA: Is er wat met mijn klaarkomen?

ARNOLD: Daar is niets mee. Jij komt klaar zoals je klaarkomt. Dat is alles.

LAURA: En hoe kom ik dan klaar?

ARNOLD: Schat, dat doet nou niets ter zake.

LAURA: Dat doet wel iets ter zake, anders was je er niet over begonnen.

ARNOLD: Ik gaf gewoon een voorbeeld...

LAURA: HOE kom ik klaar, Arnold?!

ARNOLD: [*Wrevelig*] Moet dat nu?

LAURA: HOE GODVERDOMME?!!

ARNOLD: Zo. *[Slaakt een langgerekte, diepe zucht]*

LAURA: *[Verwonderd]* Hoe??

ARNOLD: Zo. *[Slaakt een langgerekte, diepe zucht]*

LAURA: Nou en? Is dat dan niet goed?

ARNOLD: Dat heb ik toch helemaal niet gezegd.

LAURA: *[Zucht langgerekt en diep]* Ik vind dat ik best leuk klaarkom.

ARNOLD: Juist. Maar op die manier kom je nu al zo'n slordige tien jaar klaar.

LAURA: En dat zit jou dwars? Daarom wil jij op je tiende huwelijksverjaardag niet meer met me naar bed?

ARNOLD: Nee! *[Pauze]* Of toch wel. *[Pauze]* Welnee... ik zal ook wel al tien jaar op dezelfde manier klaarkomen, en dat zal jou ook wel mateloos irriteren.

LAURA: Jij komt zo klaar. *[Slaakt een rauwe zucht, houdt de adem in, hijgt dan schoksgewijs vier keer achter elkaar]*

ARNOLD: *[Gedegouteerd]* Nee...

LAURA: Toch wel!

ARNOLD: Hoe?

LAURA: Zo. *[imitatie]*

ARNOLD: Stuitend vind ik dat. Gewoon stuitend. En zoiets kan jij tien jaar lang aanzien zonder er misselijk van te worden?

LAURA: Ik vind jou best aardig klaarkomen. Dat doet me elke keer wat. Dat heb ik dan toch maar weer voor elkaar gekregen, denk ik dan. Daar ben ik dan altijd erg trots op. Daarom voel ik me nu zo rottig. Omdat ik dat gisteravond niet voor elkaar kreeg. Ik dacht: ik doe het niet goed, ik doe het helemaal fout, ik schiet te kort.

ARNOLD: Welnee, IK kreeg het niet voor mekaar. IK deed het niet goed, helemaal fout. IK "schoot" te kort. Jezus, die taal van ons.

LAURA: Arnold. Arnold... Arnold, ben jij wel eens met een andere vrouw naar bed geweest?

ARNOLD: Wat?

LAURA: Of jij wel eens met een andere vrouw naar bed bent geweest?

ARNOLD: Waarom vraag je dat?

LAURA: Omdat... jij loopt daar ongetwijfeld al lang mee rond. Dat heb je hier niet ter plaatse zitten verzinnen dat van dat klaarkomen. Jij hebt vast al eens nagegaan hoe andere vrouwen klaarkomen. En jij vindt dat andere vrouwen leuker klaarkomen dan ik.

ARNOLD: Hou alsjeblieft op met die onzin.

LAURA: Met die meiden van kantoor? Hoe doen zij het? Zo? *[Slaakt een paar verhitte kreetjes en zuchtjes]*

ARNOLD: Hoe kan ik dat nou weten?

LAURA: Maar je zou het wel willen weten, hé? Is het niet? Eerlijk?!!

ARNOLD: *[Aarzelt]* Eerlijk gezegd: ja. Eigenlijk zou ik van elke vrouw

die mijn pad kruist willen weten hoe ze klaarkomt. Met bronstige interesse als het een lekker stuk is, met geile afschuw als het een oude en verlebberde matrone is.

LAURA: Peuh! Ontdek ik na tien jaar huwelijk even dat mijn man een seksmaniak is.

ARNOLD: Klets niet uit je nek, Laura.

LAURA: Nu wordt het me allemaal duidelijk. Meneer wil niet zo vaak meer, omdat meneer niet zo vaak meer kàn. En waarom kan meneer niet zo vaak meer? Omdat meneer zijn kruit in den vreemde pleegt te verschieten.

ARNOLD: Je bent onbeschrijflijk obsceen, Laura. En raas niet zo, je maakt Liesbeth nog wakker.

LAURA: Die is al lang gaan ontbijten. Maar ik wou dat je bij het onderwerp bleef. Arnold, durf jij met de hand op het hart beweren dat jij nog nooit met een andere vrouw naar bed bent geweest sinds wij getrouwd zijn?

ARNOLD: *[Aarzelt. Ten slotte]* Neen.

LAURA: O! *[Begint te huilen]*

ARNOLD: Tingelingeling! Kwijklkwijklkwijl!

LAURA: Hoe durf je! Hoe durf je!

ARNOLD: Kindje, alsjeblijft met gelijke wapens vechten. Niet direkt het grote geweld, de zondvloed. Daar kan ik niet tegenop, dat weet je. Trouwens, je stelt je alleen maar aan. Je huilt omdat je denkt dat van je verwacht wordt dat je nu huilt. Maar het HOEFT heus niet!!

LAURA: Je bent een gemene schoft, Arnold Verlinden.

ARNOLD: Heb jij dan in die tien jaren nooit met een andere man geslapen?

LAURA: O!

ARNOLD: Ja of neen?

LAURA: Neen, neen en nog eens neen!

ARNOLD: Met de hand op het hart!

LAURA: Met de hand op het hart en in mijn kruis!

ARNOLD: Ook dat nog. Maar... maar heb jij dan nooit eens met een andere man WILLEN slapen? Gewoon om eens te zien hoe hij klaar kwam?

LAURA: NEEN!

ARNOLD: Krijg nu wat. Wat zit jij thuis dan de hele dag te doen als ik mij op kantoor zit uit te sloven?

LAURA: Dan zit ik te wachten tot jij thuiskomt.

ARNOLD: Doe je dat nu nog altijd? Heb ik jou dat ooit gevraagd? Heb ik dat ooit van je geëist?

LAURA: Zou jij dan willen dat ik intussen ging tippelen of zo?

ARNOLD: Laura, blijf bij het onderwerp!

LAURA: Ik kan het gewoon niet helpen. Als jij er niet bent, dan doe ik